

ת"פ 22409/11/14 - מדינת ישראל נגד יורם ליברטי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 22409-11-14 מדינת ישראל נ' ליברטי(עציר)
תיק חיצוני: 0024076/2014

בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עמית חומרי, עו"ד
נגד יורם ליברטי (עציר) ע"י ב"כ שלומי פסצ'בסקי, עו"ד
נאשם
החלטה

כללי

1. בפני בקשת ב"כ הנאשם לזיכוי הנאשם מאישומים 1 ו-3 לכתב האישום בטענת "אין להשיב לאשמה", בהתאם לסמכותי על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982(להלן: "החוק").

2. כנגד הנאשם תלוי ועומד כתב האישום המייחס לו באישום הראשון ביצוע עבירת גניבת רכב, בגין אירוע שזמנו אינו ידוע, בין 15/12/14 ל- 15/01/15, בו גנב לכאורה הנאשם מהמתלון, שעבד עימו באותו העת, רכב מסוג סיטרואן ברלינגו.

באישום השלישי מיוחסות לנאשם עבירות פריצה לרכב, גניבה מרכב, הונאה בכרטיס חיוב, קבלת דבר במרמה ועבירות תעבורה, בגין אירוע מיום 30/10/13, בו התפרץ לכאורה הנאשם לרכב המתלוננת, גנב ממנו תיק השייך לה, ומאוחר יותר עשה שימוש בכרטיס אשראי של המתלוננת אשר היה בתיקה שנגנב.

תמצית הטענה

3. ב"כ הנאשם טען כי לגבי האישום הראשון אין בדל ראיה המוכיחה כי הנאשם גנב רכבו של המתלון שכן עדות ע"ת 7, בעל הרכב, לא קשרה את הנאשם בכל דרך לביצוע הגניבה. יתרה מכך, עדותו הבהירה כי לנאשם הייתה גישה חופשית לרכב, ואף החל הליך של מכירת הרכב לידי הנאשם.

לגבי האישום השלישי, לטענת ב"כ הנאשם, ה"חזקה התכופה" עליה מבססת המאשימה את ראיותיה כלל לא הוכחה, שכן אין הוכחה פוזיטיבית בראיות שהובאו כי בכרטיס האשראי שנגנב אכן בוצעו משיכות, וגם אם יש בדל ראיה לכך שבוצעו משיכות מכרטיס זה, הרי שאין ראיה כי אלה בוצעו ממכשיר הכספומט בו טענה המאשימה ששם נצפה הנאשם מבצע משיכות.

עמדת המאשימה

4. באשר לאישום הראשון, טען ב"כ המאשימה כי לאור סתירות בין גרסת המתלונן לגרסת הנאשם, בשים לב לטענתו של הנאשם עצמו בחקירותיו, לא ניתן לטעון כי לא קיים בדל ראיה המצדיק קבלת הטענה.

באשר לאישום השלישי, ב"כ המאשימה טען כי לאור עדות המתלוננת, אשר מסרה מידע לגבי מועד המשיכות מכרטיס האשראי הגנוב, לצד המקום בו בוצעו המשיכות לפי גרסתה, בו נצפה אדם הנדמה כנאשם, לא ניתן לטעון כי אין בדל ראיה להוכחת האשמה ועל כן ביקש לדחות הטענה.

המסגרת הנורמטיבית

5. סעיף 158 לחוק קובע כהאי לישנא:

- **"נסתיימה הפרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם
בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין..."**

6. על פי סעיף 158 לחוק משנסתיימה פרשת התביעה יכול הנאשם לטעון כי יש לזכותו הואיל ולא הוכחה האשמה אף לכאורה.

בתי המשפט ציינו כי בשלב זה די בקיומן של ראיות דלות להוכחת יסוד העבירה לעבירה המיוחסת לנאשם על מנת שיועבר עליו הנטל להשיב לאשמה.

ראו: ע"פ 141/84, **מדינת ישראל נ' טובול, פד"י לט' (3), עמ' 596, 606.**

עוד נקבע כי בשלב זה בית המשפט אינו שוקל את העדויות, אינו מעריך את מידת המהימנות שיש לתת לכל אחד מהעדים, ואפילו אין צורך לבחון את דיוטן של הראיות.

כאשר ראיות התביעה נסיבתיות, דומה שבשלב זה די בכך שיש בראיות הנסיבתיות שהובאו כדי לסבך את הנאשם בעבירות המיוחסות לו על מנת שישביב לאשמה.

העובדה שבית המשפט קובע כי די בראיות שהוצגו כדי להעביר את הנטל לנאשם להשיב לאשמה, אינה מחייבת את המסקנה כי אם לא יובאו ראיות נוספות, יורשע הנאשם, שכן בסופו של ההליך על בית המשפט לשקול את הראיות מבחינת מהימנותם, משקלן, ודיוטן ולקבוע אם הן מספיקות כדי להרשיע את הנאשם. עוד צריך לזכור כי בשלב זה יבסס בית המשפט את החלטתו רק על הראיות המרשיעות שבפניו והוא אינו בוחן ראיות אחרות ואילו בסופו של ההליך בוחן בית המשפט את כלל הראיות שהובאו.

ראו: **י קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק שני עמ' 1450, וכן תפ"ח (חיפה) 3133/04 מדינת ישראל נגד וגנר (07/02/05).**

דין והכרעה

7. **האישום ראשון** מייחס לנאשם גניבת רכב מסוג ברלינגו שהיה בבעלותו של ע"ת 7, **מר הנרי עודה**.

כעולה מעדותו הראשית של המתלונן, העד והנאשם עשו שימוש משותף ברכבו וביום האירוע, לאחר ויכוח בין השניים נגנב הרכב. הא ותו לא.

לאחר זמן מה אותר הרכב על ידי המשטרה והוחזר לו כשהוא מושחת.

לטענתו, חשד בנאשם כמי שגנב את הרכב כי הוא היה בעל גישה חופשית לרכב ולמפתחות הרכב, ועל כן **"לא היה מישהו אחר"** (לחשוד בו).

בדין המענה אומנם טען הנאשם, באמצעות בא כוחו, כי אכן נכנס לרכב ונהג בו אלא שעשה כן בהסכמת המתלונן **(ראו: עמוד 9 שורה 14)**.

מגרסת הנאשם כפי שנמסרה במשטרה עולה כי לטענתו הרכב היה אצלו תקופה מסוימת במהלך החודשים יולי עד נובמבר 2013 **(ראו: ת/4 שורות 12-14)** וכי קנה את הרכב מהעד וזה עבר לבעלותו **(ת/14 שורות 15-18)**.

הנאשם אומנם לכאורה נצפה ברכב הגנוב עת הוא נוהג בו במהלך האישום השלישי המיוחס לו בכתב האישום אך אין בו כדי להעלות או להוריד דבר לאור השוני בלוחות הזמנים והעובדה כי מדובר באישום שקרה כשבועיים ימים טרם קרות האישום הראשון.

על אף גרסתו זו של הנאשם אינני סבורה כי בחומר שהוצג בפני יש כדי לבסס בדל ראייה להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום באישום הראשון שכן הנאשם אומנם קשר עצמו לרכב אך טען לשימוש חוקי בו. לגרסתו זו נמצא אף חיזוק בראיות התביעה **(עמוד 39 שורות 16-19)**.

בהתאם להלכה הפסוקה, גם אם אתן מלוא המשקל לראיות התביעה שהובאו, איזו ראייה ולו לכאורית הוצגה בפני כי הנאשם הוא שגנב הרכב?

היעלה על הדעת כי בית המשפט יקבע כי העובדה שאדם חשד באחר כגנב בשל היותו בעל גישה חופשית לרכב ובשל ויכוח שהיה ביניהם תהווה ראייה לכאורית מספיקה?! ולו בדל ראייה.

סוף דבר, באשר לאישום הראשון אני קובעת כי הנאשם איננו צריך להשיב לאשמה ואני מזכה אותו מאישום זה.

8. **האישום שלישי** מייחס לנאשם ביצוע עבירות פריצה לרכב, גניבה מרכב, הונאה בכרטיס חיוב ונהיגה בזמן פסילה בגין אירוע מיום 30/10/13.

אומר כבר עתה כי על אף קושי ראיתי בלתי מבוטל בראיות התביעה, לאור ההלכה הפסוקה, אינני סבורה כי באישום זה

יש לזכות הנאשם כבר עתה.

עיון בעדויות התביעה מעלה כי **ע"ת 6, הגברת ליאת הושיר**, (להלן: "**המתלוננת**") העידה כי ביום האירוע החנתה את רכבה בשעה 08:05, וכאשר חזרה אל הרכב ראתה כי תיקה לא נמצא. העובדה כי חזרה לביתה על מנת לוודא כי לא שכחה התיק בבית, אין בו בשלב זה כדי לפגוע בטענה כי התיק נגנב סמוך לאותה השעה מהרכב.

עוד עולה עדותה של המתלוננת כי בשעה 08:29 קיבלה מסרון מהבנק כי קיימת חריגה בחשבון הבנק שלה. מעבר לאמור, יתר המידע שנמסר לעדה מפקידת הבנק איננו יכול להיות מובא בפני בית המשפט שכן מהווה עדות שמועה.

לשלב זה, מידע בדבר החריגה מחשבון הבנק יש בו כדי לבסס ראיות באשר לביצוע פעולות משיכה מחשבון הבנק של העדה. עם זאת, לא ברור עד כמה ראייה זו תספיק בשלבי הכרעה מתקדמים בתיק זה לשאלות בדבר ביצוע משיכת כספים באמצעות כרטיס האשראי שנגנב והמקום ממנו בוצעה המשיכה.

צפיה בדיסק **ת/21**, ממצלמות מספר 18, 19 ו-15, מעלה כי בשעה 09:16, רכב מסוג ברלינגו לבן מ.ר. 40-958-57 נכנס למתחם ישפרו סנטר נס ציונה. עוד עולה ממצלמה מספר 4 כי בשעה 09:19 אדם לבוש ביגוד כהה ניגש לכיוון מכשיר הכספומט שנמצא במקום, מתעכב שם כדקה, ובדרכו חזרה נראה כמי שמכסה את פניו. בהמשך, בשעה 09:23 ניגש אותו אדם בשנית לעבר מכשיר הכספומט, מתעכב לידו כדקה, ופעם נוספת מסתיר פניו בהתקרבו למצלמה הממוקמת במקום.

ממזכר **ת/8** ומעדות **ע"ת 3**, רס"ב אופיר לוי, עולה כי העד זיהה את הנאשם, המוכר לו מעבודתו, כאשר צפה בדיסק **ת/21**. על אף עדותו זו, בחקירתו הנגדית התקשה העד לפרט מידת הכרותו עם הנאשם ועל סמך מה בוצע אותו זיהוי.

על אף הקשיים הבלתי מבטלים העולים מהמפורט לעיל - הקושי לקבוע כי בוצעה משיכה בפועל, מהיכן בוצעה אם בוצעה, הקושי לקבוע מה עשה אותו אדם סמוך למכשיר הכספומט, באיזו שעה ומיהו אותו אדם, בשלב זה לא ניתן לומר כי אין בראיות התביעה ראיות ולו דלות המחייבות את הנאשם להשיב לאשמה.

9. סוף דבר, באישום השלישי מצאתי כי על הנאשם להשיב לאשמה.

10. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, בהעדר הצדדים.